

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 013324 16 Uvp
Banja Luka, 21.03.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi V.J. iz S., (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 10.2.2-204-II-849/07 od 10.12.2013. godine, tuženog Ministarstva ..., u predmetu sticanja državljanstva, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 013324 13 U od 14.10.2015. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 21.03.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 013324 13 U od 14.10.2015.godine preinačava, tako da se tužba odbija kao neosnovana.

Obrazloženje

Pobijanom presudom uvažena je tužba i poništen uvodno označeni akt tuženog kojim je odbijen kao neosnovan zahtjev tužioca za sticanje državljanstva BiH i R.S., po osnovu Ugovora o dvojnog državljanstvu između BiH i SRJ.

Uvažanje tužbe i poništenje osporenog akta sud je obrazložio razlozima da je tuženi u četvrtom rješavanju o zahtjevu tužioca postupio nezakonito i suprotno stavovima iznesenim u ranijim presudama Okružnog suda u Banja Luci, donesenim u ovoj upravnoj stvari. Ovo stoga jer ponovo zahtjev tužioca od 16.03.2009. godine koji je podnesen P.s. S. radi priznavanja i izdavanja potvrde o boravku tužioca u S. počev od 22.11.2007. godine, nije tretirao na pravi način, tačnije kao zahtjev za odobrenje boravka tužiocu u BiH-RS o čemu je nadležno da odlučuje Ministarstvo BiH S.T.c. B., što tačno znači da je P.s. S. bila dužna da ovaj zahtjev tužioca od 16.03.2009. godine proslijedi nadležnom organu, jer je na to obavezuje član 2. stav 2. Zakona o kretanju i boravku stranaca i azilu („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 36/08), a o kojem zahtjevu bi još tada bilo odlučeno i što bi tužiocu bio dovoljan dokaz za sticanje državljanstva BiH-RS. Sud nije prihvatio utvrđenja tuženog koja proizilaze iz odgovora P.s. S. od 17.03.2009. godine da su oni tužioca blagovremeno obavijestili da je P.s. S. evidentirala prijavu njegovog boravka u BiH-RS sa danom 22.11.2007. godine, ali da ista kao dio MUP RS nije nadležna da odobrava boravak strancima i o tome izdaje potvrdu, zbog čega su poučili da se obrati nadležnoj Službi Ministarstva BiH. Takođe sud nije prihvatio ni utvrđenja tuženog koja proizilaze iz akta Ministarstva BiH S.T.c. B. od 23.05.2011. godine da tužilac tom organu nije podnosio zahtjev za odobravanje boravka u BiH, kao ni utvrđenja iz akta istog organa od 13.11.2013. godine da im se tužilac jeste obratio dana 24.03.2009. godine sa zahtjevom za izdavanje uvjerenja o boravku u BiH radi sticanja državljanstva, ali da mu

takvo uvjerenje nisu mogli izdati, jer su provjerom kroz službene evidencije ustanovili da imenovani nikad nije podnio zahtjev za odobravanje boravka u BiH.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tuženi pobija njenu zakonitost zbog povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješavanje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu iznosi da pobijana presuda nije pravilna i zasnovana na zakonu. Kao prvo podsjeća da je tužilac dana 29.11.2007. godine podnio MUP RS Odjeljenju za izdavanje državljanstava zahtjev za dobijanje državljanstva BiH-RS shodno članu 1. Ugovora o dvojnog državljanstvu između BiH i SRJ („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine” - Međunarodni ugovori broj 4/03), koji je MUP RS pravilno proslijedio tuženom kao nadležnom organu. Dalje podsjeća da je tuženi od tužioca u smislu pomenutog člana 1. Ugovora o dvojnog državljanstvu, između ostalog, zatražio dokaz o odobrenom boravku u BiH-RS u trajanju od najmanje godinu dana prije podnošenja zahtjeva za sticanje državljanstva, koji dokaz tužilac nije dostavio, a ni mogao dostaviti jer nije od nadležnog organa nikada zatražio odobrenje boravka u BiH-RS. Organ koji je nadležan da odobrava boravak strancima u BiH je isključivo Ministarstvo bezbjednosti BiH Služba za poslove sa strancima, kako to propisuje član 60. stav 1. Zakona o kretanju i boravku stranaca i azilu („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 36/08), a što je propisivao i član 42. stav 1. Zakona o kretanju i boravku stranaca i azilu („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 29/03) koji je bio na snazi 2007. godine, a kojem organu se tužilac nije obraćao, pri čemu nije od uticaja to što je tužilac prijavio boravak u S. P.s. S. dana 22.11.2007. godine (na što je bio obavezan shodno članu 51. Zakona iz 2003. godine), jer sama prijava nije dokaz da je on ostvario boravak u BiH u trajanju od godinu dana. Kategorički pobija stav suda da je zahtjev tužioca koji je on podnio P.s. S. dana 16.03.2009. godine radi izdavanja potvrde o boravku u BiH-RS, trebalo drugačije tumačiti te isti proslijediti Službi T.c. B. koji bi o istom dosad odlučio, budući da je zahtjev jasno opredjeljen, pri čemu ne postoji stvarna ni pravna mogućnost da ovaj nadležni organ tužiocu retroaktivno izda potvrdu o boravku u BiH, kada iz dokaza koje je tuženi pribavio, dopisa Službe T.c. B. od 23.05.2011. godine i od 13.11.2013. godine, jasno proizilazi da tužilac prije podnošenja zahtjeva za sticanje državljanstva BiH-RS, a ni kasnije, nije zatražio da mu ovaj nadležni organ odobri boravak u BiH. Kako sve ove jasne argumente nije prihvatio nižestepeni sud, tuženi konačno predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i pobijanu presudu „poništi”.

Tužilac u odgovoru na zahtjev ističe da je pobijana presuda zakonita, da je četvrta po redu donesena u njegovu korist, jer je tuženi uporno ignorisao upute suda iz prethodnih presuda nižestepenog suda koje u bitnom citira. Iz svih tih presuda proizilazi jasan stav suda da je isključivo zbog propusta službenih lica organa tuženog tužilac doveden u stanje da ne može da ostvari svoje pravo na dvojno državljanstvo. Dodaje da je pravni laik i da mu je neshvatljivo da tuženi i pored četiri presude u kojima su utvrđeni propusti službenih lica organa tuženog i date upute na koji način da se ti propusti otklone, isti taj organ i dalje istrajava na tome da tužilac nije ispunio zakonske uslove za sticanje dvojnog državljanstva. U konačnom dodaje da se iz zahtjeva tuženog vidi da on sam priznaje bitnu pravno relevantnu činjenicu, a ta je da je „tužilac J.V. iz S. S.“, čime mu posredno priznaje neprekidan boravak u BiH od 22.11.2007. godine do danas, čime su ispunjeni svi zakonski uslovi za dobijanje državljanstva BiH-RS. Konačno smatra da je zahtjev tuženog neosnovan i kao takav rezultat nepoštovanja suda izjavljen sa ciljem da se tužiocu onemogućí ostvarivanje prava na državljanstvo BiH-RS, pa konačno predlaže da sud zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik

Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da je tužilac rođen... godine, da je državljanin R.S., da je u braku sa državljanicom BiH-RS, te da je dana 29.11.2007. godine MUP RS Odjeljenje, po osnovu Ugovora o dvojnog državljanstvu između BIH i SRJ, koji ugovor, između ostalih, u članu 1. stav 2. propisuje uslov da lice ima prijavljen boravak najmanje tri godine na teritoriji države ugovornice čije državljanstvo stiče, odnosno najmanje godinu dana ako je u braku sa državljaninom te države ugovornice. Dalje proizilazi da je MUP RS dana 14.12.2007. godine ovaj zahtjev tužioca proslijedio tuženom kao nadležnom organu koji je o istom, suprotno zaključku nižestepenog suda iz pobijane presude, pravilno odlučio. U tom pravcu je tuženi prvo tužioca u dva navrata pozvao da dostavi dokaz da ima odobren boravak u BiH u trajanju od najmanje godinu dana prije podnošenja zahtjeva za sticanje državljanstva, koji dokaz tužilac nije dostavio, jer sa istim ne raspolaže. Od svih neophodnih radnji koje je kao stranac dužan preduzeti u BiH ukoliko namjerava steći državljanstvo, tužilac je samo P.s. S. prijavio boravište u S. kod I.A. dana 22.11.2007. godine, od koje P.s. je dana 16.03.2009. godine zatražio da mu izda potvrdu o boravku u Opštini S.

Tužilac ne spori činjenicu, a o čemu je tuženi pribavio dokaze, da se prije obraćanja sa zahtjevom za sticanje državljanstva BiH-RS, nije obraćao nadležnom organu Službi Ministarstva BiH sa zahtjevom da mu se odobri boravak u BiH-RS, a koji organ je jedini nadležan da odobri takav boravak i da o tome izda potvrdu u skladu sa pomenutim Zakonom o kretanju i boravku stranaca i azilu. O ovome svjedoče isprave dopis ovog nadležnog organa broj 18.14-07.6-720/10 od 23.05.2011. godine i dopis broj 18.14-50-381/13 od 13.11.2013. godine, koje dokaze bez osnova ne prihvata nižestepeni sud izvodeći dalje neprihvatljiv zaključak da je pomenuti zahtjev tužioca od 16.03.2009. godine upućen P.s. S., ista trebala smatrati zahtjevom za odobravanje boravka u BiH te ga odmah proslijediti Službi T.c. B. o kojem bi se još tada odlučilo, pa bi se stekli uslovi da tužilac ostvari pravo na dvojno državljanstvo, za što je sada uskraćen propuštanjem organa. Ovo je neprihvatljiv zaključak suda, prvo iz razloga što je zahtjev tužioca od 16.03.2009. godine jasno upućen P.s. S. koja po stavu tužioca jedina ima podatke o njegovom boravku u S., a drugo iz razloga što nije jasno kako bi odluka Službe za poslove sa strancima po eventualnom zahtjevu tužioca za odobravanje boravka u BiH i da je donesena 2009. godine, uopšte mogla uticati na zahtjev tužioca za sticanje dvojnog državljanstva koji je nesporno podnesen tuženom dvije godine ranije dana 29.11.2007. godine bez neophodnog dokaza, potvrde o odobrenom boravku u BiH u trajanju od najmanje godinu dana prije podnošenja zahtjeva za sticanje državljanstva.

Konačno treba reći da ne postoji pravna mogućnost da Služba Ministarstva BiH retroaktivno tužiocu izda potvrdu da je boravio u BiH određeni vremenski period, kada se on evidentno ovom organu nije obratio sa zahtjevom za odobravanje boravka u BiH, iako je o ovoj obavezi bio upoznat, ako ne dana 22.11.2007. godine kada je prijavio boravak u BiH P.s. S., onda sigurno jeste 2009. godine o čemu svjedoči akt odgovor P.s. S. od 17.03.2009. godine, koji je nesporno dostavljen tužiocu sa uputama kako treba postupiti, od kojeg vremena do danas je tužilac mogao ne samo zatražiti odobravanje boravka u BiH i dobiti uvjerenje o istom, nego i podnijeti novi zahtjev za sticanje dvojnog državljanstva, ukoliko sve vrijeme boravi u BiH-RS, kako sam tvrdi.

Kod ovakvog stanja stvari proizilazi da je pobijana presuda zasnovana na pogrešnoj primjeni materijalnog prava, odnosno da su ostvareni razlozi njene nezakonitosti propisani odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tuženog za njeno vanredno preispitivanje

uvažava i ista preinačava na osnovu odredbe člana 40. stav 1. i 2. istog zakona, tako da se tužba odbija kao neosnovana.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić